

(I.) Vyhlášení v Zemském věstníku nemůže nahradit vyhlášení ve Sbírce zákonů a nařízení.

(II.) Platnost vyhlášky zemského prezidenta v Praze z 9. dubna 1931 č. 180.236 o úpravě campingu a trampingu.

Z odůvodnění:

Trestním nálezem okresního úřadu v Jílovém ze 17. července 1931 byl stěžovatel uznán vinným přestupkem vyhlášky zemského prezidenta v Praze z 9. dubna 1931 č. 180.236 z roku 1931, 16 - 7500/16 z roku 1930, jehož se dopustil tím, že v noci ze 16. na 17. května 1931 nocoval v malé chatě v Z-ském údolí s osobou druhého pohlaví. Odsouzen byl k pokutě 30 Kč, po případě do vězení na 24 hodin.

Odvolání z toho podanému nebylo naříkaným rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku stěžovateli za vinu kladeného je prokázána seznáním stráže a stěžovatelovým doznáním při odpovědném výslechu dne 23. června 1931. K odůvodnění bylo uvedeno, že chata, v níž stěžovatel přespal, není určena k pravidelnému obývání, nýbrž k účelům skautingu, trampingu a kampingu v letních měsících, takže je to chata, jakou má na mysli citovaná vyhláška zemského prezidenta. Zároveň bylo konstatováno, že žalovaný úřad neshledal v provedeném řízení ani nezákonnost, ani vadnost, a že skutkové okolnosti v odvolání uvedené jsou pro otázku trestnosti zcela nerozhodny.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí musil nejvyšší správní soud nejdříve zabývatí se námitkou stížnosti, že citovaná vyhláška zemského prezidenta v Praze je nezákonná, ježto nebyla vyhlášena ve Sbírce zákonů a nařízení, a nemá proto veřejné závaznosti, a že zemský prezident nebyl vůbec oprávněn vydati tuto vyhlášku, která takovou měrou zasahuje do soukromého života, maří právo domovní a svobodu osobní.

Citovaná vyhláška byla zařazena do Zemského věstníku pro Čechy pod č. 7 z roku 1931 a byla jí vyhlášena opatření proti výstřelkům kampingu a trampingu, avšak ve Sbírce zákonů a nařízení státu čsl. publikována nebyla.

Stížnosti jest přisvědčiti, že pouhé vyhlášení v Zemském věstníku nemůže nahraditi veřejné vyhlášení nově vydávaných právních ustanovení, jak je předepsáno zákonem ze 13. března 1919 č. 139 Sb., t. j. vyhlášení ve "Sbírce zákonů a nařízení státu čsl.", do které podle § 2 jest zařaditi i nařízení zemských úřadů, pokud obsahují obecně závazná pravidla právní (srov. Boh. A 10.926/32 a 11.648/35). Nicméně však nejvyšší správní soud neshledal uvedenou výtku nezákonnosti důvodnou a to z těchto úvah:

Opírajíc se výslovně o ustanovení čl. 2 a 3 odst. 1 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. o organizaci politické správy, zakazuje tato vyhláška zemského prezidenta v Praze "při campingu a trampingu: všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší neb ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost, nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení, zejména společné táboření osob různého pohlaví v přírodě i ve stanech, chatách a srubech - vyjímaje táboření rodinné - pobíhání v nedostatečném úboru, zvláště v úboru koupacím mimo obvod vykázaných koupališť, zpívání popěvek obsahující nemravného, dále nošení zbraní, zvláště zbraní zakázaných, bez platného zbrojního pasu, a koupání na místech zakázaných." Nedbání těchto zákazů prohlásila vyhláška za přestupky, neboť stanovila, že "přestupky této vyhlášky trestati

budou - bez újmy soudního stíhání - politické úřady I. stolice tresty na penězích od 10 Kč do 1.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14 dnů."

Všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší neb ohrožuje - veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení - jest skutkovou podstatou přestupků uvedených v odst. 2 čl. 3 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. o organizaci politické správy, kteréžto přestupky se stíhají politickými úřady tresty uvedenými v odst. 1 čl. 3 citovaného zákona, t. j. tresty na penězích od 10 Kč do 5.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14 dnů.

Ze srovnání těchto předpisů zákona o organizaci politické správy s obsahem vyhlášky zemského presidenta v Praze z 9. dubna 1931 plyne, že tato vyhláška nestanoví nových zvláštních skutkových podstat trestních, nýbrž obsahuje toliko skutkové podstaty, které jsou uvedeny již v odst. 2 čl. 3 org. zákona, na které tam jsou stanoveny tresty uvedené v odst. 1 čl. 3 a to tytéž tresty, které uvádí vyhláška zemského presidenta. Zákazy v této vyhlášce obsažené, jako společné táboření osob různého pohlaví v přírodě i ve stanech, v chatách a srubech, pobíhání v nedostatečném úboru. atd., jsou tam, usidleny jen jakožto příklady nepřístojného chování nebo jednání, které lze stíhati tresty ve vyhlášce, resp. v čl. 3 odst. 1 org. zákona stanovenými, ovšem jen tehdy, když nějaké takové jednání nebo chování má veškeré znaky vytčené ve skutkových podstatách uvedených v předcházejícím odstavci oné vyhlášky, jehož znění se kryje se zněním odst. 2 čl. 3 org. zákona. Z toho dospěl nejvyšší správní soud k závěru, že vyhláška zemského presidenta v Praze z 9. dubna 1931 není nově vydávaným právním ustanovením po rozumu § 1 zák. č. 139/1919 Sb., nýbrž uvádí toliko ještě zvláště ve známost právní normy, obsažené již v čl. 3 odst. 2 org. zákona, a poukazuje na tresty stanovené v odst. 1 tohoto článku. Případy ve vyhlášce uvedené nejsou než příklady nepřístojného jednání nebo chování, aniž je tím řečeno, že takové jednání nebo chování je za všech okolností jednáním nepřístojným ve smyslu předcházejícího odstavce vyhlášky.

I když bylo v trestním nálezu I. stolice vysloveno, že stěžovatel se uznává vinným přestupkem zákazu vyhlášky zemského presidenta v Praze z 9. dubna 1931, nelze tomu se zřetelem na to, když dále v tomto náš bylo řečeno, že stěžovatel se odsuzuje podle odst. 1 čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb., rozuměti jinak, než že stěžovatel byl uznán vinným pro jednání či chování, na které vztahuje se zákaz odst. 2 čl. 3 org. zákona. Bylo proto zkoumati, je-li skutková podstata tohoto ustanovení dána.

Po této stránce vytýká stížnost, že žalovaný úřad nepřihlédl k okolnosti uvedené v odvolání, že totiž nelze pokládati přestupek za prokázaný, poněvadž nebylo zjištěno, byl-li v daném případě rušen nebo ohrožen veřejný pořádek, klid, bezpečnost nebo dobrý mrav nebo slušnost nebo vzbuzeno veřejné pohoršení, o čemž byla by lze podle názoru, stížnosti mluvíti jen, kdyby nějaké jednání nebo chování stěžovatelovo bylo zvenčí a veřejně pozorovatelné.

V daném případě byl stěžovatel v noci ze 16. na 17. května asi ve 23 hodin spolu s Karlem K., Josefem H., Miroslavem H. a Marií Z. přistižen v dřevěné chatě v Z-ském údolí. V odvolání tvrdil stěžovatel, že v chatě přítomni byli přistiženi při večeři, nikoli při společném nocování, a že i kdyby byli všichni společně nocovali, nemohl tím býti porušen ani veřejný klid ani pořádek, ani nemohlo býti vzbuzeno veřejné pohoršení. Tím popřena byla skutková podstata odst. 2 čl. 3 stíhaná tresty uvedenými v odst. 1 tohoto čl. Žalovaný úřad tuto námitku odbyl slovy, že skutkové okolnosti uvedené odvolatelem jsou pro posouzení trestnosti přestupku zcela nerozhodné. Stojí tudíž žalovaný úřad zřejmě na stanovisku, že jednání či chování, které podle vyhlášky zemského presidenta z 9. dubna 1931 jest zakázáno, jest trestným za všech

okolností, tedy nikoliv jen tehdy, jestliže tímto jednáním nebo chováním se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení, jak to předpokládá odst. 2 čl. 3 arg. zákona, o který se tato vyhláška výslovně opírá. Vycházejí z tohoto mylného názoru, neprovedl úřad šetření o tom, zdali v daném případě chování, resp. jednání stěžovatelovo bylo takové, že jím byl porušen nebo ohrožen veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo vzbuzeno veřejné pohoršení.

Pro tuto vadu řízení, která byla přivoděna nesprávným právním názorem žalovaného úřadu, bylo naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě.